

§ 5; men selv om § 6 skulde anvendes, maa jeg gjentage, at det dog staar Lovgivningsmagten frit for at nægte ham Pension. Den ærede Minister opfattede § 6 saaledes, at Embedsmanden har Krav paa at faae dog nogen Pension, selv om det er meget Lidt; jeg forslaar § 6 saaledes, at den giver de Embedsmænd, som blive affledigede, et Krav imod Administrationen paa at faae Sagen bragt frem for Rigsdagen. Det er den Udsigt, de have, og meget ofte vil Udsigten betyde det Samme for dem som en økonomisk Binding, som Pension; men for Lovgivningsmagten er Stillingen fuldstændig fri.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg vil blot hertil bemærke, at efter den Fortolkning, som den ærede Ordfører opstillede, forekommer det mig, at man maa komme til den Slutning, at der synes at være en Løkke i Pensionsloven, idet der altsaa vil kunne tænkes en Række af Tilfælde, som hverken falde ind under § 5 eller § 6. Men forøvrigt vil jeg ikke forlænge Diskussionen om dette Punkt, thi det vilde kunne blive en meget vidtløftig Diskussion. Jeg skal gjerne indrømme, at Pensionsloven er uheldig affattet, og at der ikke er nogen rigtig naturlig Sammenhæng mellem Pensionslovens Affattelse og den Omstændighed, at man hos os ikke dømmes til Embedsfortabelse selv for grove borgerlige Forbrydelser. Det er næsten, som om man, da man skrev Pensionsloven, ikke rigtig vidste dette, det vil jeg indrømme den ærede Ordfører. For at Pensionslovens Bestemmelser skulde være adækvate, maatte der vistnok underforstås — og det kan ogsaa godt være, at man ved Pensionslovens Affattelse i Grunden har underforstået det — at Embedsfortabelse idømtes ikke blot for Embedsforbrydelse, hvilket som bekjendt er det eneste Tilfælde, hvor den egentlig forekommer hos os, men ogsaa som aksesorisk Straf, naar Bedkommende er dømt for andre grove borgerlige Forbrydelser. Det vil jeg gjerne indrømme, men det, jeg fastholder, er, at det forekommer mig, at der mod den ærede Ordførers Fortolkning kan gøres den Indvending, at saa bliver der en Løkke i Pensionsloven.

Ordføreren (N. S. Larsen): Jeg tror dog, at man kan faae Plads for alle Tilfælde. Der vil være en Analogi, som kan bruges i ethvert mødende Tilfælde, nemlig Analogien af henholdsvis §§ 5 og 6.

Scharling: Naar Mindretallet har forbeholdt sig sin Stilling til Lovforslaget, er det, fordi det har opfattet Pensionslovens Bestemmelser paa en lignende Maade som den, der nu blev gjort gjældende af den høitærede Justitsminister. Det har ogsaa staaet for os saaledes, at den Paagjældende ikke har mistet sin Ret til Pension, men at det kun er Pensionens Størrelse, som Lovgivningsmagten har at tage nærmere Bestemmelse om. Efter den Forhandling, der nu har fundet Sted, og særlig efter de Udtalelser, der kom fra den høitærede Ministers Side, finder jeg ingen Anledning til at stemme imod Bertallets Indstilling.

Da ikke Flere ønskede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 3die Behandling

forkastedes med 60 Stemmer mod 6.

Formanden (Berg): Dagsordenen er hermed udlømt.

Det er overensstemmende med Forslagsstillerens Ønske, naar mit Forslag om Behandlingsmaaden af Forslag til Beslutning om at indgive en Adresse til Hans Majestæt Kongen vil gaa ud paa at undergive Sagen en eneste Behandling efter Reglerne for Lovforslags 2den Behandling. Jeg skal til Afgjørelse af Formandens Forslag ansætte et Møde endnu i denne Eftermiddag. Dette Møde vil blive afholdt i Dag Kl. 2, og Dagsordenen for det er da:

Afgjørelse af Formandens Forslag om Behandlingsmaaden af Forslag til Beslutning af Folkethinget om Indgivelsen af en Adresse til Hans Majestæt Kongen.

Mødet hævet Kl. 1,35'.